



Arrest

nr. 342 082 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 31 augustus 2023, in functie van A.M, een Nederlandse man met wie zij stelt een duurzame partnerrelatie te hebben, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 22 februari 2024 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen – het betreft immers twee beslissingen die zijn opgenomen in één akte –, die verzoekster op 22 februari 2024 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.08.2023 werd ingediend door:

Naam: [A.]
Voorna(a)m(en): [H.]
Nationaliteit: Marokko
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.08.2018 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde [A.M.], van Nederlandse nationaliteit, [...], op basis van artikel 47/1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Betrokkenen hadden het voornemen om te huwen te Ravels. (huwelijksaangifte dd. 05.07.2022)

Gelet op het negatieve advies dd. 22.11.2022 van de procureur des Konings te Antwerpen, Afdeling Turnhout met betrekking tot dit voorgenomen huwelijk:

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen:

- Verblijfsvoordeel voor mevrouw

Bij voltrekking van het huwelijk opent meneer [A.] het verblijfsrecht voor mevrouw [A.].

- Zeer snelle gang van zaken - recente huwelijksaanvraag met andere vrouw

Amper 2 jaar geleden, op 15 december 2020, trachtte meneer een huwelijk af te sluiten met een 17 jaar jongere Marokkaanse onderdane zonder verblijfsrecht. Mijn ambt gaf toen een negatief advies op 03 juni 2021 omwille van de overtuiging dat dit om een schijnhuwelijk ging. Betrokkenen hebben tegen deze beslissing nooit beroep aangetekend.

Op 05 juli 2022 nog geen jaar na de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Ravels dd. 14 juli 2021 inzake het voormeld dossier, doet meneer al een nieuwe huwelijksaangifte met mevrouw [A.]. Dit kan worden beschouwd als een zeer snelle gang van zaken.

-Vreemd relatieverloop- bemiddeling

Meneer verklaart dat hij het telefoonnummer van mevrouw heeft gekregen via een kennis. Vervolgens hebben betrokkenen via telefonisch contact een relatie opgebouwd. Mevrouw zit op heden nog steeds in Marokko en ze hebben elkaar nog niet in levende lijve ontmoet. Meneer zou wel voorgesteld hebben om naar Marokko te reizen teneinde elkaar te ontmoeten. Dit vond mevrouw echter overbodig aangezien dit volgens haar enkel geld kostte.

Er kan onmogelijk sprake zijn van een duurzame en affectieve relatie als betrokkenen elkaar nog nooit fysiek hebben ontmoet. Ook het feit dat er sprake is van bemiddeling doet twijfels rijzen omtrent het duurzaam en affectief karakter van de relatie van betrokkenen.

Gebrek aan relatiebewijzen – Onwetendheden:

Meneer kent de geboortedatum van mevrouw niet vanbuiten.

De relatiebewijzen die voorliggen zijn bovendien niet afdoende om te staven dat betrokkenen een duurzame relatie met elkaar hebben. Ze brengen enkel 2 whatsappgesprekken bij en een paar foto's waar mevrouw alleen op staat. Meneer staat in de gsm van mevrouw trouwens als '[M.] Holland'. Dit getuigt niet van een

zekere genegenheid naar meneer toe. Bovendien is het eerder vreemd dat mevrouw het land waar meneer verblijft achter zijn naam plaatst in haar contacten.

- Groot leeftijdsverschil

Meneer is 21 jaar ouder dan mevrouw. Hij is bovendien reeds getrouwd geweest en uit dat huwelijk zijn 5 kinderen geboren.

Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies.

Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde.

Bij een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet dient er, net zoals bij een huwelijk, sprake te zijn van een relatie met een duurzaam karakter. Dat is gelet op het voorgaande, manifest niet het geval. Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen en misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De in het kader van de voorgelegde elementen (documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ongedateerde foto's, documenten mutualiteit en de whatsappgesprekken en oproepen) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Inzake de beslissing tot weigering van verblijf voert verzoekster, gespreid over drie middelen, die gelet op hun onderlinge samenhang samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3.2.b van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Verzoeksters betoog luidt als volgt:

"eerste middel: schending van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet

1.- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat verzoekster niet zou aantonen dat hij een affectieve en duurzame relatie heeft met de heer [A.]

2.- Verzoekster heeft meer dan voldoende bewijzen voorgelegd van een affectieve en duurzame relatie met de heer [A.] (de referentiepersoon):

- een attest van gezinssamenstelling van 8 september 2023 (stuk 3), waaruit blijkt dat verzoekster officieel samenwoont met haar partner de referentiepersoon. Uit de aankomstverklaring van verzoekster kan zelfs afgeleid worden dat ze al vanaf 14 juni 2023 samenwoont met haar partner/ de referentiepersoon (stuk 2)

- foto's waarop verzoekster samen met de heer [A.] te zien is. In tegenstelling tot wat de DVZ beweert, bewijzen die foto's wel de relatie van verzoekster en de referentiepersoon. De foto's zijn genomen in 2023 in België en Nederland. Aangezien verzoekster na haar aankomst in Schiphol op 8 juni 2023 (stuk 4 - paspoort) meteen is gaan samenwonen met de referentiepersoon zijn die foto's nadien genomen. Voordien verbleef verzoekster niet in België en/of Nederland.

3.- Met de allerbelangrijkste elementen houdt de DVZ hoegenaamd geen, minstens onvoldoende, rekening:

- het gegeven van het samenwonen is niet getoetst en niet in overweging genomen

- de WhatsApp-berichten en de oproepen worden niet eens bekeken

- de duurzame relatie wordt louter ontkend omwille van een achterhaald advies van het Openbaar Ministerie dat niet geactualiseerd is en overigens bestreden wordt in een procedure voor de [...] Familierechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout. In dat dossier is het wachten op een definitief vonnis. De DVZ kan dat advies niet zo maar overnemen.

4.- De bestreden beslissing schendt art. 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet door niet aan te nemen dat verzoekster een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft met de heer [A.].

2.1.2. tweede middel: schending van artikel 47/3, §1 Vreemdelingenwet

1.- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt genoteerd dat hij het duurzame karakter van de relatie niet zou aantonen. Nochtans kan dat met elk passend middel worden bewezen en waren/zijn de voorgelegde bewijzen meer dan voldoende.

2.- Verzoekster toont ten overvloede aan dat zij en de heer [A.] een duurzame en affectieve relatie hebben.

3.- De bestreden beslissing schendt art. 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet, door de bewijzen te negeren of als onvoldoende te beschouwen. De standaardmotivering - de in [...] het kader van de voorgelegde elementen (documenten m.b.t. de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ongedateerde foto's, documenten mutualiteit en de WhatsAppgesprekken en oproepen) - doen geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen, houdt geen stand en illustreert een gebrekkige, minstens onvoldoende, motivering.

2.1.3. derde middel: schending van art. 3.2. b) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004

1. Volgens het vermelde artikel is de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft een begunstigde van de Richtlijn

2. Het enige critérium volgens de vermelde Richtlijn is duurzaam partnerschap. Dat wordt ook zo vermeld in de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad. Op blz. 4 van die Mededeling wordt zonder omwegen bepaald:

“Partners met wie de EU-burger een deugdelijk bewezen feitelijke duurzame relatie heeft vallen onder artikel 3, lid 2 onder b). Personen die op grond van een duurzaam partnerschap aanspraak kunnen maken op de uit richtlijn voortvloeiende rechten, kan worden gevraagd bewijsstukken over te leggen waaruit blijkt dat zij partners van een EU-burger zijn en dat het partnerschap duurzaam is. Het bewijs kan geleverd worden met elk passend middel.

Het vereiste van duurzaamheid van de relatie moet worden beoordeeld tegen de achtergrond van het doel van de richtlijn om de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven.”

3.- Met dat artikel 3 van de vermelde richtlijn is overduidelijk geen rekening gehouden en de interpretatie van het duurzaam partnerschap wordt onredelijk, minstens veel te strikt, maar bovendien en vooral in strijd met de Richtlijn toegepast. De Richtlijn en specifiek art. 3 van de vermelde Richtlijn is geschonden.”

2.1.2. Verzoeksters grieven dienen te worden onderzocht in het raam van de bepalingen van de artikelen 47/1, 1°, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet zoals deze bestonden op het ogenblik dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen.

Voormeld artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, voorziet dat de niet in artikel 40bis, § 2, 2° van dezelfde wet bedoelde partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, als een ander familielid van deze burger van de Unie dient te worden beschouwd. De wetgever heeft in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet aangegeven dat dit andere familielid van een burger van de Unie, mits is voldaan aan de in titel II, hoofdstuk 1bis van deze wet gestelde vereisten, een recht op verblijf kan laten gelden.

Uit artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt voorts dat het aan de vreemdeling die als feitelijk partner van een burger van de Unie een recht op verblijf wil laten gelden toekomt om op deugdelijke wijze aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame partnerrelatie is vrij, maar rust op de vreemdeling die een recht op verblijf laat gelden.

Verzoekster stelt in wezen dat de stukken die zij heeft aangebracht om aan te tonen dat zij een stabiele en duurzame relatie heeft met A.M. incorrect of onzorgvuldig werden beoordeeld.

Zij voert allereerst aan dat verweerder het bestaan van een duurzame partnerrelatie louter ontkent op grond van een achterhaald advies van het openbaar ministerie en geen of minstens onvoldoende rekening hield met de door haar aangebrachte elementen. Verzoekster kan hierin evenwel niet worden bijgetreden. Verweerder heeft weliswaar verwezen naar het negatief advies van de procureur des Konings inzake een eerder voorgenomen huwelijk tussen verzoekster en M.A. om aan te geven waarom hij van oordeel is dat er geen sprake is van een duurzame relatie, maar heeft er tevens op gewezen dat de stukken die verzoekster aanbracht geen afbreuk doen aan de overwegingen in dit advies die aanleiding geven tot het besluit dat er geen intentie is om tot een duurzame levensgemeenschap te komen. Verweerder heeft de door verzoekster aangebrachte stukken, die hij daarenboven heeft opgesomd, wel degelijk bij zijn besluitvorming betrokken.

Daarnaast lijkt verzoekster te willen stellen dat de door haar aangebrachte stukken incorrect werden beoordeeld.

Verzoekster wijst in haar middel op het feit dat zij samenwoont met M.A., – een man die ze voor haar aankomst in België nog niet had ontmoet – maar toont geenszins aan op welke wijze dit gegeven automatisch zou toelaten vast te stellen dat zij een duurzame partnerrelatie heeft met deze man. Een gezamenlijk verblijf van twee personen op hetzelfde adres impliceert niet als zodanig dat deze personen een stabiele en duurzame relatie hebben.

Wat betreft de WhatsApp-berichten en -oproepen moet worden gesteld dat in het door verweerder in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf geciteerde advies van de procureur des Konings al is uiteengezet waarom de WhatsApp-berichten in casu niet volstaan om een duurzame relatie aan te tonen. Verzoekster heeft bij haar verblijfsaanvraag weliswaar meer WhatsApp-berichten aangebracht maar maakt niet aannemelijk dat de argumentatie in het geciteerde advies hierdoor niet langer correct is. Ten overvloede merkt de Raad op dat bij een duurzame relatie kan worden verwacht dat partners samen beslissingen nemen en belangrijke gegevens uitwisselen. Uit de voorgelegde WhatsApp-berichten blijkt niet dat verzoekster, een vrouw in Marokko die de Nederlandse taal beheerst, en M.A. inlichtingen uitwisselen die zouden kunnen wijzen op een echt duurzame relatie.

Verzoekster toont ook niet aan dat de andere stukken die zij bij haar verblijfsaanvraag voegde verkeerdelijk niet werden weerhouden als bewijzen aangaande het bestaan van een duurzame relatie of dat verweerders argumentatie kennelijk onredelijk is.

Verzoekster betoogt verder dat zij tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om een gepland huwelijk te voltrekken – die is gebaseerd op voormeld advies van de procureur des Konings – beroep heeft aangetekend. De Raad dient er evenwel op te wijzen dat aan een administratieve beslissing, zolang deze niet werd hervormd, een vermoeden van wettigheid kleeft (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Het staat in casu niet ter discussie dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, niet was hervormd door de familierechtbank. Bijgevolg laat het gegeven dat verzoekster een beroep instelde tegen voormelde beslissing

van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet toe te besluiten dat verweerder geen rekening vermocht te houden met deze beslissing of met de overwegingen waarop zij is gesteund.

Het gegeven dat de wetgever heeft vastgelegd dat het bestaan van het duurzaam karakter van de relatie met elk passend middel mag worden bewezen verhindert verder niet dat verweerder de bewijswaarde van aangebrachte stukken beoordeelt.

Een schending van de artikelen 47/1, 1° of 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Door nog te duiden dat bovenstaande artikelen uit de Vreemdelingenwet de omzetting vormen van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG, dat het criterium uit deze richtlijn is dat er sprake moet zijn van een duurzaam partnerschap, dat het aan de aanvrager toekomt om te bewijzen de duurzame partner van een Unieburger te zijn en dat dit bewijs met elk passend middel kan worden geleverd, toont verzoekster niet aan dat verweerder in strijd met artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG oordeelde dat in casu een dergelijk bewijs van duurzaam partnerschap niet werd geleverd. Daarenboven moet worden opgemerkt dat artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit echter niet aan. Bijgevolg kan zij de schending van artikel 3.2. van de richtlijn 2004/38/EG hoe dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

De middelen gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.2.1. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoekster, gespreid over twee middelen, de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun onderlinge samenhang kunnen ook deze middelen samen worden behandeld.

Verzoekster verschafft de volgende toelichting:

“2.2.1. eerste middel: schending van artikel 8 E.V.R.M.

1.- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er impliciet geen schending is van artikel 8 E.V.R.M., omdat verzoekster niet zou aantonen dat de relatie met de heer [A.] voldoende duurzaam is en ze geen gemeenschappelijk kind hebben.

2.- Aan de hand van de overgemaakt bewijzen wordt meer dan voldoende bewezen dat verzoekster samenwonen, elkaar al lang en voldoende kennen én een duurzame feitelijk relatie hebben.

3.- De DVZ schendt art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de bijgebrachte bewijzen die de affectieve en duurzame relatie aantonen. Daardoor schendt de DVZ het recht op een ongestoord familie-en gezinsleven.

2.2.2. tweede middel: schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet

1.- Verzoekster stelt vast dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het hoger belang van het [kind en het] gezins-en familieleven. Op geen enkele manier toont de DVZ aan dat verzoekster en de heer [A.] niet zouden samenwonen en geen duurzame feitelijke relatie zouden hebben.

2.- De DVZ schendt art 74/13 Vreemdelingen[...] door geen rekening te houden met de bijgebrachte bewijzen die het samenwonen van verzoekster en de heer [A.] én de affectieve en duurzame relatie aantonen.”

2.2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leert dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Tot een schending van deze wetbepaling kan bijgevolg niet worden besloten. Het gegeven dat verzoekster niet akkoord gaat met verweerders standpunt laat niet toe te oordelen dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd en dit artikel werd geschonden.

2.2.2.2. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat niet werd aangetoond dat zij een duurzame relatie met A.M. heeft.

Zelfs indien daarenboven zou moeten worden aangenomen dat er sprake is van enig gezinsleven, kan niet zonder meer worden besloten dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten artikel 8 van het EVRM schendt. Er moet immers op worden gewezen dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dus geen einde maakt aan enig bestaand recht op verblijf. Er kan daarom niet worden besloten dat deze beslissing een effectieve inmenging vormt in verzoeksters recht op een privé- of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, die enkel mogelijk is in de in het tweede lid van dit artikel bepaalde gevallen. Uit deze verdragsbepaling kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verder blijkt ook geenszins dat verzoekster enkel in België een gezinsleven met een Nederlandse man kan hebben en dat een gezinsleven met deze man elders niet mogelijk zou zijn. In dit verband stelt de Raad vast dat M.A., net zoals verzoekster, in Marokko werd geboren. De Raad benadrukt tevens dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoeksters uiteenzetting, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er worden ook geen elementen aangebracht die zouden toelaten te oordelen dat enig aspect van verzoeksters privéleven, dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, door de bestreden beslissing ernstig in het gedrang wordt gebracht. In casu kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

Het door verzoekster op 16 februari 2026 overgemaakte zwangerschapsattest is een document waarmee verweerder geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing en kan dus niet dienstig worden aangevoerd om aan te tonen dat enig nuttig gegeven over het hoofd werd gezien. Er dient daarenboven op te worden gewezen dat een zwangerschapsattest op zich niet toelaat vast te stellen dat verzoekster een duurzame relatie heeft met M.A. en hoe dan ook geen afbreuk doet aan de vaststelling dat niet blijkt dat een gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De middelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK